

Кръвта ми силно тѣ вълнуватъ,
И на душата ми хортуватъ:
Запри се, та си почини
При тѣзъ свещенни старини!

Като отъ коня си отседнахъ,
Спокойно тука се облегнахъ,
Обърнахъ погледъ азъ навредъ.
Изгледахъ всичкото наредъ.

Отдѣ се мисли появиха,
Та въ мене всичко съживиха,
Прѣминалото се яви,
И ми душата съживи!

Азъ видѣхъ древната столица,
На наштъ градове царица,
Прѣславъ съсъ свойтъ старини
Въвъ Хемоскитъ планини!

Въвъ бацинитѣ си палати,
Царь Гръмъ отъ мислове крилати
Разхождалъ се обиколень,
Душевно много вжалень.

За миръ два пѣти се обаждалъ,
Нарочно пратеникъ провождалъ,
До Никифора гордий царь,
На византийци господарь.

Но никакъ гордий царь не слуша,
Но повече уши запуша,
И се присмива съ веселба,
На царска Гръмова молба!